

אם כן שסתם חרמים לכהנים, למה נאמר "כל חרם קדש קדשים הוא לד" שמוזה משמע שחרמים הם הקדש? ! ללמד: שחל – חרם⁽³⁴⁾ הניתן לכהן – על קרבנות שהם קדשי קדשים ועל קרבנות שהם קדשים קלים, ולא שיחול עליהם חרם ממש וינתנו הם עצמם לכהן, שהרי אינן שלו – אלא:

מחרים אדם את קדשיו, בין קדשי קדשים בין קדשים קלים, וכך הוא דינם:

א. אם אותה בהמת קדשים שהחרימה הופרשה עבור נדר, שאמר: "הרי עלי" להביא קרבן [קדשי קדשים או קדשים קלים], נותן דמיהן של הקרבנות לחרמי

ליתנם לבדק הבית] אין להם פדיון לתת דמים במקומם, אלא: ניתנים לכהנים, בתרומה שהיא ניתנת לכהן.

רבי יהודה בן בתירא אומר: סתם חרמים – שאמר: "הרי זה חרם" – ניתנים לבדק הבית, ונהרצה להחרים כדי ליתנם לכהנים, צריך שיאמר כך בפירושו], שנאמר: "כל חרם קדש קדשים הוא לד".

וחכמים אומרים: סתם חרמים – לכהנים, שנאמר בהקדש שדה אחוזה: "כשדה⁽³³⁾ החרם – ומשמע חרם סתם – לכהן תהיה אחוזתו".

33. הקשה הרא"ש מדוע לא הביאו חכמים את הפסוק בפרשת קרח "כל חרם בישראל לך יהיה", ותירץ הרא"ש, שבפסוק הזה לא נזכר מפורש כהן, ולכן הביאו את הפסוק כשדה החרם לכהן וכו' ששם נזכר כהן מפורש. אך הרמב"ם [פ"ו מערכין ה"א] כתב, שסתם חרמים לכהנים שנאמר "כל חרם בישראל לך יהיה". ותמה הכסף משנה, מדוע שינה הרמב"ם והביא דרשה אחרת ממה שכתוב במשנה? ותירץ הלחם משנה, שמצאנו כך פעמים רבות שהאמוראים דרשו פסוק אחר ממה שדרשה המשנה, ולעיל מצאנו [סוף כח א] שדרש רב חייא בר אבין מהפסוק כל חרם וכו' והביא הרמב"ם את הדרשה הזו שהיא יותר פשוטה.

34. מבואר ברמב"ם [פ"ו מערכין ה"א] שדין זה הוא בין חרמי כהנים ובין חרמי בדק הבית שהם חלים על הקדשים.

כיון שאצל הכהנים זה נהיה חולין גמורים, אין לזה דין הקדש, ומפלא הסמוך לאיש לא יוכל להחרים לכהנים.

עוד הסתפק המנחת חינוך, אם גוי יכול להחרים לכהנים. כי אמנם גוי יכול להקדיש להקדש, אך כאן שזה לכהנים, אולי זה כמתנות כהונה שגוי לא שייך בהן.

עוד הסתפק המנחת חינוך [שם יז], שהרי בהקדש הדין שאי אפשר לחזור אפילו בתוך כדי דיבור, וחרמי כהנים האם דינם כהקדש שאי אפשר לחזור, או כשאר נדרים שאפשר לחזור מהם בתוך כדי דיבור.

ולענין שאלה כתב המנחת חינוך [שם י] שפשוט שלפני שבאו ליד הכהן אפשר להשאל עליהם, וכמו על תרומות ומעשרות לפני שבאו ליד הכהן.

וחרמי כהנים, כל זמן שהם בבית בעלים ולא באו ליד הכהן, יש בהם מעילה כהקדש. וכתב המנחת חינוך [שם יז], שיש בהם מועל אחר מועל, כיון שאין להם פדיון הרי הם כשאר קדושת הגוף שיש בה מועל אחר מועל.